STUDÁNKA

ČASOPIS FARNOSTÍ STRÁŽNICE, PETROV, RADĚJOV A SUDOMĚŘICE

1/2023

Svatá noc

Noc tišší než ticho samo,
hluboká tak,
že nadosah je konci vesmíru.
Z nebes je slyšet tiché
"ANO",
nic se nepočítá na míru.
Ani čas, ani dálka.

V tu chvíli tichnou zbraně,
.....s ostudou mizí
zloba.
.....končí válka.
Národy celého světa
.....oněmí úžasem,
moři něžně se vlní hladina

Doba přestala
.....měřit se časem
Z vůle Boží zemi
.....zasáhla proměna.
Marie Panna v té chvíli
.....dala světu syna.

Andělé v té noci nejtišší
zvěstovali národům
.....krásnou novinu.
Hvězdy rozzářily oblohu,
měsíc zdobil stříbrem
smrky, borovice, jedle.

Kdo bolestí sténal - už dál jít nemohu -
.....utíkal, zahodil berle.
Všichni nesli, čím maličké potěší.
Nocí zpočátku zněl chór písně -
"TICHÁ NOC, SVATÁ NOC"...

Teď davy pějí-
"RADUJME SE, VESELME SE!
NARODIL SE KRISTUS PÁN!"
Kéž Svatá noc slavená jednou v roce
podá nám s vděčností své ruce.
A pro lásku k bližnímu
otevře nám všem srdce...

MUDr. Vladimír Gregor

Duchovní slovo

„Kemu sa nechce, horší, jak dyž nemože.“

Doufám, že nám se chce chválit a děkovat dobrému Bohu za dar letošního roku, za všechny milosti, které jsme během posledních měsíců od milosrdného Boha obdrželi.

Umíme a chceme být vděční?

Vánoční a novoroční čas nás zve k vděčnosti. Vděčnost za dar víry, díky které můžeme smysluplně prožívat Boží Narození. Proč smysluplně? Neberu právo na vánoční oslavy všem lidem, kteří jsou víře vzdáleni. Ale co jsou to za oslavy bez Oslavence? Lidové tradice a zvyky spojené s oslavou Vánoc jsou silně zakořeněné ve společnosti. Neztrácejí ale něco na své podstatě, když tam chybí přesvědčení, že to všechno pramení z víry, že se narodil Spasitel a Mesiáš? Kdyby ne první Ježíšův příchod, nic nebudeme mít z toho všeho, co je spojené s křesťanskou vírou a kulturou. Proto my – osoby považující se za věřící, máme mít na zřeteli, že víra je pramenem vděčnosti. Vánoční svátky jsou především o víře a pak teprve z hluboké a opravdové víry pramení to vše, co jsme pojmenovali „vánoční náladou“.

Vánoční a novoroční čas nás zve k vděčnosti.

Podobně, na základě hluboké důvěry v Boží vedení, můžeme vyjádřit vděčnost za to vše dobré, co jsme prožili během letošního roku a s důvěrou prosit za Boží ochranu do nového roku. Ale pamatujme na starozákonní Jobův příběh a ptejme se společně s ním: „Budeme snad od Boha přijímat jen dobré, a zlé ne?“ (Job 2,10). A Job sám odpovídá: „Bůh přece nic zlého nedělá, Všemohoucímu je křivda vzdálená. Každému ovšem jeho skutky odplácí, chová se k lidem, jak si kdo zaslouží. Bůh v žádném případě nebude jednat zle“ (Job 34,10-12). Pouze díky víře dokážeme děkovat za to, co bylo těžké a často námi nepochopené zkoušky. Pamatujme, že Bůh je nekonečně dobrý, to my lidé si sami sobě (a ostatním) komplikujeme život.

Proto možná opusťme od jednoduchého přání „šťastného nového roku“ a přejme si

„důvěry a každodenního obrácení plný a ve víře prožitý nový rok“.

To vám všem se srdce přejeme – otec Lukáš st. a spolubratři: Robert, David a Lukáš ml.

Děkujeme vám za všechny vánoční pozdravy a přání, děkujeme za vaše modlitby (zvláštní díky patří našim nemocným farníkům), děkujeme za veškeré dary, kterými jste nás obohatili o letošních Vánocích. Na všechny naše dobrodince pamatujeme v modlitbě a budeme na vás pamatovat během novoroční mše sv. na Žerotíně – Pán Bůh zaplať!

FARNOST STRÁŽNICE

Pastorační kalendář 2023

(tento kalendář obsahuje pouze hlavní akce a událostí; některé termíny se během roku mohou měnit; kalendář neobsahuje pravidelné týdenní nebo měsíční akce a bohoslužby a ani termíny farních zájezdů):

7. 1. (sobota) – Tříkrálová sbírka

11. 2. (sobota) – Pouť nemocných k P. Marii Strážnické (dopoledne) a Orelsko-farní fašankový ples (večer)

22. 2. Popeleční středa – zahájení postní doby (křížové cesty, postní duch. obnova apod.)
9. 4. (neděle) – Boží hod velikonoční
Duben (po Velikonocích) – přípravy na 390. výročí příchodu piaristů do Strážnice: přednášky, koncerty apod.
1. 5. (pondělí) – 10. Jarní pouť k sv. Janu Pavlu II. a oslavy 390. výročí příchodu piaristů do Strážnice (přenos TV NOE)
5. 5. (pátek) – Adorační den v kostele Panny Marie
6. 5. (sobota) – Arcidiecézní pouť ke sv. Janu Sarkanderovi v Olomouci
13. 5. (sobota) – zahájení letošních Fatimských večerů v Petrově
21. 5. (neděle) – 1. sv. přijímání ve Strážnici
2. 6. (pátek) – Noc kostelů
3. 6. (sobota) – Svátost biřmování (dopoledne)
7. 6. (středa) – Adorační den v kostele sv. Martina
Červen – děkanátní setkání ministrantů
23. – 25. 6. (víkend) – MFF Strážnice (sobotní koncert + nedělní mše sv. za organizátory a účastníky festivalu)
30. 6. (pátek) – mše sv. na poděkování za škol. rok (ráno)
Prázdninové akce: Indiánská fara, tábory, táboráky, Světové setk. mládeže Portugalsko, pobyt pro mládež v Krkonoších...
2. 7. (neděle) – Adorační den v kostele sv. Václava v Petrově
5. 7. (středa) – Cyrilometodějská pouť v Radějově
12. – 13. 8. (víkend) – Strážnická mariánská pouť + 15. 8. (úterý) – Domácí pouť
16. 8. (středa) – mše sv. v kapli sv. Rocha
25. 8. (pátek) – Slavnost sv. Josefa Kalasanského, zakladatele piaristů
27. 8. (neděle) – Farní krojové dožínky
3. 9. (neděle) – mše sv. na zahájení škol. roku
28. 9. (čtvrtek) – Svatováclavské hody v Petrově
30. 9. (sobota) – pouť veselského děkanátu na Velehrad
13. – 15. 10. (víkend) – Setkání piaristické mládeže v Krakově
22. 10. (neděle) – Podzimní pouť k sv. Janu Pavlu II. (na „hrubé“ mši sv.)
12. 11. (neděle) – Svatomartinská hodová mše sv. ve Strážnici
29. 11. (středa) – Červená středa
25. 11. (sobota) – děkanátní setkání mládeže
26. 11. (neděle) – obnova ministrantských a akolytských slibů
2. 12. (sobota) – večerní bdění na zahájení adventu
3. 12. (neděle) – začátek adventu (roráty, koncerty, besedy, rozsvícení farního stromu apod.)

Farní informace Strážnice + Petrov.

1) Lednové akce jsou rozepsány v tabulce v tomto čísle Studánky – pozorně si je přečtěte.
2) Veřejné hodiny v kanceláři: úterý, středa a čtvrtek v dopoledních hodinách (od 9:00 do 11:00) v kanceláři je farní asistentka Marie Janíková, otec Lukáš st. vás

bude čekat v kanceláři v pátek od 17:00 do 18:00 (případné změny budeme hlásit v nedělních ohláškách; POZOR: veřejné hodiny budou zrušeny od čtvrtka 22. 12. do čtvrtka 5. 1.).

3) O vánočních a novoročních prázdninách budeme navštěvovat naše rodiny a příbuzné: otcové Robert a Lukáš ml. od 26. 12. do 31. 12., otcové David a Lukáš st. od 1. 1. do 6. 1. 2023.
4) Děkujeme všem, kteří se zapojili do veškerých adventních a vánočních akcí ve farnosti; vážíme si vaší spolupráce a obětavosti – Pán Bůh zaplať!
5) Ve středu 11. 1. po „dětské“ mši sv. (18:15) bude na faře setkání všech, kteří se chtějí zapojit do příprav letošního orelsko farního plesu, který se bude konat v sobotu 11. 2. 2023. Už dnes vás chceme poprosit o hodnotné dary do plesové tomboly a ochotné vinaře prosíme o vzorky vín na plesovou ochutnávku. Děkujeme!
6) V pondělí 30. 1. vás zveme na farní pouť do Marianky u Bratislavy; pouť se bude konat v rámci lednových besed pro seniory; odjezd ze Strážnice a z Petrova bude kolem 9:00 (jede jeden autobus), program v Mariance: příležitost ke zpovědi, společný růženec, mše sv., čas na soukromou modlitbu v bazilice nebo návštěvu mariánského údolí s křížovou cestou; odjezd domů cca. 13:00; zapisujte se v sakristiích kostelů a příspěvek na dopravu (300 Kč) budete hradit v autobuse.
7) Návštěvy nemocných nahlašujte takto: Strážnice (město) otec Lukáš st., Strážnice (Domov pro seniory) otec Robert, Petrov otec Lukáš ml.
8) Aktuální informace sledujte na piaristestraznice.cz

Vzhůru, braši, vstávejte!

Zase po roku tu máme vánoční svátky, svátky klidu, pohody a vánočního tajemství. I na slavnostní mši sv. věřící lid očekává třeba i překvapení v podobě krásné vánoční muziky.

Na letošní vánoční svátky sbor Laudámus nacvičil jednu ze mší Jakuba Jana Ryby „II. Česká mše půlnoční.“

Skladatel, regenschori a kantor Jakub Jan Ryba, narozen v Přešticích, vystudoval v Praze piaristický seminář. Navštěvoval pražské koncerty vynikajících hudebníků a sám, hudebně nadán, provozoval se svým třídním profesorem hudbu i aktivně. Byl pomocným učitelem v Mníšku a od roku 1788 kantorem v Rožmitále pod Třemšínem. Místo kantora, které nebudilo u místních autoritu, a starost o třináct dětí byly příčinami, že zde s rodinou žil a pracoval v bídě. Kvůli bezvýchodnosti situace si roku 1815 sám vzal život.

Právě v Rožmitále napsal svou nejznámější vánoční mši „Hej mistře!“. Ze soupisu jeho díla bylo známo, že existuje druhá mše s českým textem i její opis z roku 1901 s názvem „Missa pasatoralis“. Na podkladě dnes již nezvěstného rukopisu z farního archivu v Bučovicích u Březnice vyšla tato mše tiskem v roce 1934 v nakladatelství Oldřich Pazdírek v Brně. Vydavatel tuto mši nazval II. Česká

mše půlnoční a měla podle nakladatele vzniknout roku 1813. Který rok ji J.J.Ryba složil, přesně nevíme: nejspíše v prvních letech svého rožmitálského pobytu.
A máme vánoční tajemství. Originál mše se ztratil. Zůstal jenom opis, který se zdá být nepřesný vůči originálu, byl opatřen českým textem ve všech částech mše. Ryba totiž používá střídání latinského textu s českým. Na některých místech v partituře, kterou máme ve Strážnici k dispozici je drobným písmem zachován latinský text. Do znění této vánoční mše Ryba vtipně vložil několik pastorel a tím obohatil mši o děj na způsob známé Hej mistře! V Kyrie se najednou ozve – „Vzhůru, braši, vstávejte, stáda svoje shánějte“ a taktéž uslyšíme odpočítávání dvanácté hodiny. Jenom oproti jiným mším, které Ryba složil, tato mše je krátká. Některé části svojí délkou či spíše krátkostí až překvapí.
Mše od skladatele Jakuba Jany Ryby II.Česká mše půlnoční uslyšíte v provedení farního sboru Laudámus s doprovodem varhan. Na varhany sbor bude doprovázet Antonín Cáb, celé provedení mše bude pod taktovkou Ladislava Soviče a to 24.12.2022 ve 23.00 hod a na Boží hod vánoční 25.12.2022 v 10.30 hod. Ladislav Sovič, varhaník

FARNOST SUDOMĚŘICE

Roráty

Tak jako každý rok, probíhaly v naší farnosti rorátní mše svaté. Ve středu a v sobotu byly hlavně pro dospělé a pro děti byly každý pátek. Děti přicházely s rozsvícenou lucerničkou v brzkých ranních hodinách do našeho kostelíka na roráty a vyměnily tak své pohodlíčko v posteli za svou přítomnost na mši svaté. Po bohoslužbě všechny přítomné děti společně posnídaly připravenou snídani v přístavbě našeho kostela a pak se vydaly s Božím požehnáním do školy za svými povinnostmi.

Návštěva sv. Mikuláše

V neděli 4. prosince po mši svaté nás poctil svou návštěvou svatý Mikuláš s andělským poselstvem. Přišel nejen obdařit děti malým dárečkem, ale také nám všem připomenout, jak moc je důležité mít rád své bližní, umět je obejmout, usmát se na ně a darovat jim svůj čas.

Tříkrálová sbírka

V sobotu 7.1.2023 se uskuteční v Sudoměřicích Tříkrálová sbírka. Sraz koledníků bude ve 12:15 hod. v přístavbě našeho kostela a ve 12:30 hod. bude požehnáno všem koledníkům, kteří se vydají na koledu.

Poděkování

Chtěli bychom touto cestou poděkovat všem kněžím z Piaristické komunity, kteří přicházejí do naší farnosti a starají se o náš duchovní život během celého roku. Velký dík patří zvláště otci Davidovi, který je nejen naším administrátorem, ale i naším duchovním pastýřem, který službu v naší farnosti vykonává velmi dobře a vždy s úsměvem pro každého.

Přejeme všem požehnané vánoční svátky, prožité v kruhu nejbližších, s otevřeným srdcem pro druhé, naplněným láskou a radostí z narozeného Ježíška a do Nového roku hojnost Božího požehnání a ochrany Panny Marie.

FARNOST RADĚJOV

Vystoupení vánočního sboru - scholy 17. 12.

Po dvou měsících zkoušení nás čekalo jedno z prvních „zpívání“, která nás čekají v měsíci prosinec. Jednalo se o vystoupení na Besedě u cimbálu ve Sportovně společenském centru v Radějově.

Srdečně Vás zveme na půlnoční mši svatou 24. 12. a na mši 25. 12., kdy budeme opět zpívat a mši svatou obohatíme svým zpěvem a doprovodem.

26. 12. 2022 – Jesličky

Srdečně zveme na dětské představení do kostela Sv. Cyrila a Metoděje. Děti z Radějova pro vás pilně cvičí a zkouší tradiční vánoční pásmo. Onemocnění Covid nám tuto dlouholetou tradici překazilo, tak se těšíme na setkání. Děkujeme vedoucím, které se dětem věnují a s dětmi Jesličky nacvičují.

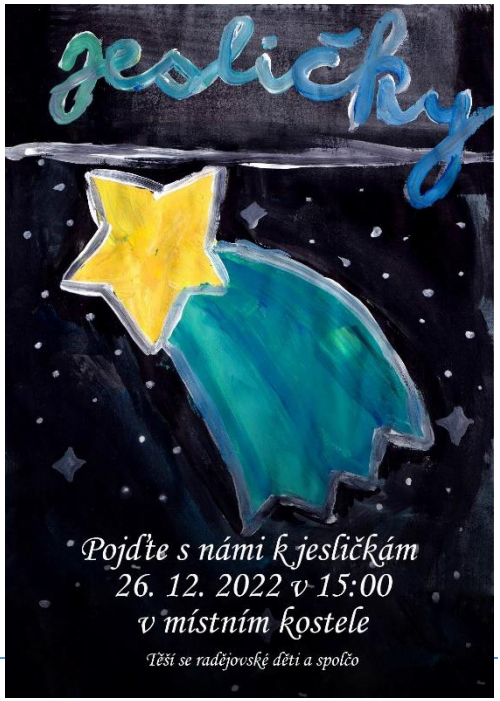

Rozhovor: „Muselo se všechno řešit tak, jak to šlo.“_

Mezi všemi obrázky Vánoc, zasněženými, blýskavými… je jeden vpravdě nejvánočnější: maminka Maria s děťátkem v náručí. Mateřství a Vánoce k sobě patří.
Mateřství má mnoho tváří a ty se během života mění. Od neprospaných nocí u děťátka až po starosti o vnoučata… Anebo duchovní mateřství řádových sester…
V dnešním vánočním rozhovoru s Marií Petruchovou z Hroznové Lhoty je obsaženo obojí. Ve Strážnici prožila část svého mladého života ve škole u řádových sestřiček.
A pak si pro ni Pán Bůh nachystal mimořádný životní úkol - stát se matkou 13 dětí.

Manželé Marie a Jan Petruchovi se svými 13 dětmi

Paní Petruchová, pocházíte z Tasova. Jak se stalo, že jste chodila do Strážnice do školy k sestřičkám?

Narodila jsem se v roce 1933 v Tasově. Už od dětství jsem si velmi přála stát se učitelkou. K tomu byla podmínkou měšťanka. Moje babička, bydlící ve Strážnici, nabídla: “Víš co, já sa optám sestřiček ve Strážnici, jestli by tě nevzaly k nim do školy.” A tak jsem k nim do měšťanky ve svých 14 letech nastoupila.

Jaké to tam bylo?

Sestřičky byly velmi hodné a měli jsme je moc rádi. Měly školu, mateřskou školku a ubytování pro nás, studentky ze vzdálenějšího okolí *(nynější Základní škola M. Kudeříkové - pozn. red.)* V domě vedle Mlýnků měly sestřičky nejmenší - romské děti, sirotky. O ty se starala sestřička Jaromíra.

Na víkend jste jezdily domů?

Nic takového. Jen na svátky - tak třikrát do roka. Byl to docela přísný režim, ale bylo nám u nich dobře. Ta společnost byla výborná, děvčata byly hodné.
Na pokoji nás bydlelo víc, bylo nám veselo. Spávala s námi i jedna sestřička - postel měla od nás oddělenou plachtou, aby měla trochu soukromí.
Naše vedoucí byla sestřička Veneranda. Byla velice přísná, ale někdy ani to nepomohlo. Kdysi večer jsme my gymnazistky studovaly a cosi jsme si řekly, a tak jsem se rozesmály,

že jsme nebyly schopné zbavit se smíchu. Sestřička nás pořád krotila, ale nakonec nás musela poslat spát.

Sestra Irena byla tělocvikářka, cvičila v hábitu, jezdila v něm i na bruslích. Do klavíru jsem chodila k sestřičce Kalistě, ta hrávala i na mši svaté.

Sestřička Jaromíra

Náš režim byl: ráno vstát, pomodlit se společně, pak sestřičky vedly školu. Vyučovaly v ní. Po vyučování jsme se učily a dělaly úklid kolem sebe. Jednou za týden pořádný, dlážku jsme drhly, chodily pomáhat do sklepa na mandl… (a zpívaly si u toho). Sestřičky měly i pole. Když se kopaly brambory, tak jsme šly sbírat.

Užily jsme si spolu moc pěkných chvil. Seznámila jsem se tam i s Aničkou Káčerkovou, chodila jsem někdy strojit s ní kostel. Bylo z toho přátelství na celý život, a to moc vzácné.

Nejhorší zážitek z těchto let byl, když sestřičky v noci odváželi do Bílé Vody - to jsme plakaly! To bylo lidí kolem autobusu, do kterého je dávali a odváželi! Bylo to velice smutné. *(pozn. red. - rok 1950).*

Zleva: sestra Libuše, učila vaření a ruční práce, s. Drahomíra, matematika, s. Salvatora, ředitelka, Mons. Jan Vrtek, učil náboženství, s. Veneranda, zeměpis a dějepis, s. Irena Teplíková, čeština, tělocvik. Děvče v petrovském kroji nad Mons. Vrtkem je Anička Káčerková

Vy jste v té době už studovala na gymnáziu. Bydlela jste dál u sestřiček?
Ano, až do doby než je odvezli. Pak jsem dál šla za svým snem stát se učitelkou. Nebylo to jednoduché, už byla doba různých posudků a pohovorů kvůli náboženskému založení, rodinnému původu…., ale vystudovala jsem a školu jsem skončila jako promovaný pedagog.

Kde jste začala učit?
Tehdy byly umístěnky. Já jsem ji dostala do Slavičína. Dostala jsem se na byt k vdově, které komunisté zabili manžela. Pocházela z velice zbožné rodiny. Ale bohužel, jak se toto stalo, od té doby do kostela nešla: "Jak to Pán Bůh mohl dopustit…" Její maminka, velice hodná a zbožná, ji často navštěvovala: "Irenko, nedá sa nic dělat, mosíme to tak vzít, jak to je…" Ale nepřesvědčila ji, do kostela nechodila.

Seznámila jste se ve Slavičíně se svým manželem?
Ne tam, ale cestou tam. Jela jsem autobusem a jel v něm i Jan Petrucha - můj manžel, kterého jsem ovšem do té doby v podstatě neznala. Pozdravil mě: "Kam jedeš?" Když jsem mu to řekla, povídá: "Tak já pojedu s tebú." A jel se mnou až do Slavičína, i když měl původně namířeno do Uherského Hradiště. Bylo to 1. dubna. Když jsem přišla do školy, jen jsme se tomu celý den s kamarádkou smály.

On z Hroznové Lhoty, vy z Tasova - opravdu jste se předtím neznali?
Já jsem ho do té doby jen občas zahlédla v kostele na chóře. Kázalo se totiž z kazatelny, takže děvčata a malí kluci, protože byli vpředu, se na kázání točili ke kazatelně. Tím pádem jsme viděli i na chóru. Tam stával on.
Po naší cestě do Slavičína za mnou začal chodit vždy v sobotu a neděli. Jednou mě pozval, že bychom si udělali výlet na zámek do Buchlovic. Ale tehdy byl doma jiný režim než dnes: naši že ne, s klukem tě nepustíme tak na celý den. Tak jsem musela poslechnout.
Na 1. apríla jsme se sešli, pak tak chodil... a ke konci června toho roku: "Nechceš, abysme se vzali?"
Jé, jak jsem to doma řekla, tak se zhrozili! Že jsem s ním velice ani nechodila…, ale nakonec jsme to jaksi s rodiči usmlouvali, takže jsme měli 15. srpna na Antonínku svatbu.
Po svatbě jsem šla bydlet k manželovi do Hroznové Lhoty a požádala o přeložení do školy blíž. Dostala jsem se do Kuželova. V květnu se narodil první syn, mateřská byla jen 3 měsíce, takže jsem v září už zase šla učit. Ale přišlo další dítě a pak třetí brzy po sobě. Chtěla jsem s nimi zůstat doma na neplaceném volnu, než by nejstarší syn začal chodit do školky. Ale nevyhověli mi a tím pádem jsem vypadla ze školství. A tak jsem nadobro skončila s učením, už jsem se nevrátila.

A nebylo vám to líto?
Bylo, ale co jsem mohla dělat. Bavilo mě velice učit.

Měli jste plány, že budete mít velkou rodinu?
Ne, jak to šlo, tak to šlo. Spíš jsme měli obavy, zda vůbec budeme mít děti, protože manžel, když byl zavřený, pracoval v uranových dolech. Nakonec nás Pán Bůh obdařil 13 dětmi.

A vidím na vás, že všechny byly milované. Jak jste se vešli do vašeho domu?

Mnohokrát jsme ho přestěhovávali, abychom ten prostor nějak řešili. Ze začátku to bylo horší. Měli jsme jednu místnost, spávalo nás tam 8. Děti na poschoďových postelích, ale nikdy nespávali dva dohromady. Dost dlouho jsme měli jednu koupelnu.

Jak jste vařili? Stačily vám 4 plotýnky?

Neměli jsme plotýnky, vařili jsme na kamnech. Všichni si mysleli, že vaříme v desetilitrových hrncích, ale to tak nebylo. Nanejvýš pětilitrový hrnec na polévku a čtyřlitrový na brambory.

A byli jste doma pospolu maminka, tatínek a všech 13 dětí? Anebo než se narodilo poslední dítě, tak nejstarší už byli pryč z domu?

Ne, byli jsme pospolu, akorát nejstarší syn pak už byl na internátě, ale vracel se na víkendy. Bydlela s námi ještě manželova maminka a její tatínek - ten byli hodný! Houpávali nám děcka, hráli sa s nimi…

Mnohokrát jsme se v našem domě stěhovali - že nás přibývalo, pak zase že přibývalo místností, jak jsme dostavovali dům - jednou byla kuchyň tam, pak zas jinde. Když bylo potřeba víc místa v ložnici, dala se kuchyň do menšího pokoje anebo naopak. Muselo se všechno řešit tak, jak to šlo.

Později, když babička umřely, tak už jsme měli samostatně jídelnu, byli jsme všichni u rozkládacího stolu. Měli jsme dva, tři stoly a v neděli jsme je dávali k sobě.

Pomáhaly děti doma?

Samozřejmě. Všichni pomáhali, dlážky drhli, prach pod postelemi vytírali… Měli jsme vytvořený systém rozdělení domácích prací. Třeba ranní nákupy - ty byly těžké, tak na ně chodili kluci: 8 litrů mléka a 30 rohlíků. A když jsme stavěli dům, postavili všechno s otcem sami, jenom omítky nám dělali zedníci.

Co bylo nejtěžší?

No prostě jak už v životě určitá situace nastane, tak to jde tak nějak normálně. I u nás to tak bylo. Ale je pravda, že při dětech jsme v noci pořádně nespávali ani jeden.

Kde jste měla oporu, když došly starosti?

Ve víře a v manželovi. Ve dvou se to lépe táhne. On měl sice dost problémů v práci, jeho kádrový profil nebyl dobrý, takže i když byl původně učitel, a měl výborné znalosti zeměpisné i jazykové – němčina, latina, řečtina, později pak angličtina - musel dělat na OSP jako zedník.

Později pracoval v elektroskladu a vyučil se elektromechanikem. Nechtěl uhýbat režimu, takže mu jeho postoje přinesly výpověď v době, kdy jsme měli deset dětí. Těžce hledal práci. Auto jsme neměli, na kole se dá dojíždět jen v rozumné vzdálenosti. Nakonec

se i to vyřešilo, sehnal práci v Železárnách ve Veselí. A dovednosti, které získal jako zedník a pak elektrikář, uplatnil při stavbě našeho domu.

Deptalo vás, že nemáte možnosti?
Manžel byl nešťastný, že nemůže učit. Ale jak přišly děti, stavba… - neměli jsme čas přemýšlet.

Co vidíte jako důležité v manželství?
Myslím, že je velmi důležité, aby mladí nebyli v začátku manželství dohromady s rodiči. Aspoň rok, dva samostatně. Když se vezmou, ať jsou sami, ať jdou třeba do jednoho pokoje. Ale starat se o rodiče mají, to ano.

Jezdívali jste někam na výlety, dovolené?
Auto jsme neměli. Na dovolené jsme nejezdili, ale každý rok jsme vlakem jezdili na Hostýnek. To jsme šli ráno pěšky z Hroznové Lhoty do Veselí na vlak, manžel si vždycky posadil některé dítě na kolo, odvezl a vracel se pro další. Neměl problém to otočit vícekrát. Z Bystřice pak zase pěšky na Hostýn. A cestou nahoru jednotná svačina - z toho si dělají děti legraci dodnes. Jak se šlo lesem, tak honem děcka nacházely pařezy a bylo snídaní - vajíčko natvrdo, chleba, kynutá buchta a čaj.

Nebýval mezi dětmi problém třeba s dělením se, se závistí?
Tak chvála Bohu, to ne. Takový příklad: babička chovaly husy a na neděli se zabijala hus. Játra bývaly přes celý talířek. Manžel je vždycky rozdělil na 15 dílů – pro děti i pro nás dva. A ten svůj díl zas rozdělil, ale protože už to nešlo na 13 dílů, tak aspoň na 4, a dal za odměnu těm, kteří přes týden udělali něco dobře - to děti vždycky čekaly, kdo dostane ten kousek.
S radostí můžu říct, že si nezávidí doteď - byli naučení, že víc není a byli jsme rádi za to, co máme.

Jak to u vás vypadalo na Štědrý den?
Štědrý den – ten byl vždy krásný, i když mnohokrát náročný. Ráno jsme vstávali brzy. Kdo mohl, šel ráno na roráty. Pak některé děti zůstávaly s manželem v kostele a pomáhaly zdobit. Nosily v náruči do Betléma dřevěné figurky – pastýře, tři krále … A já jsem doma s ostatními chystala večeři. Tradičně jsme mívali zasmaženou polévku a pupáky. A do dneška děti, když přijedou na Vánoce, chtějí pupáky – i když jen jako mls. U stolu jsme měli vždy prostřeno o jedno místo navíc. Pro strýčka Příhodu, jak manžel vždy říkal. Pak modlitba za naše blízké, kteří už nejsou mezi námi, oplatek potřený medem. A po večeři nenápadně zvoneček a rozzářené oči dětí u stromečku. A společně jsme zpívali Narodil se Kristus Pán. A kdo mohl – ráno v 5. 00 na Jitřní mši.

Modlívali jste se společně i mimo svátky?
Večerní modlitbu společně do určitého věku dětí. Pak už chtěl každý sám. V květnu a v říjnu jsme se společně modlili růženec.

Společně a s vírou jste nedávno prožili i odchod vašeho manžela na věčnost, že?
Ano, letos na jaře. Bylo mu téměř 98 let. Zemřel doma v naší ložnici. Všichni jsme byli u něho. Všechny děti tu byly - já jsem je nesvolávala, to oni si dávali vědět jeden druhému. Seděla jsem u manžela, držela jsem ho za ruku, a úplně jsem cítila, jak ten život odchází. Modlili jsme se růženec, byli jsme u něj celou dobu. Vím, že se na smrt dobře připravil. Opravdu. Hodně se modlil a vzpomínal na maminku a dědáčka, že se s nimi setká. Vždycky říkal: "Kdo ví, jak to tam vypadá po téj smrti. Chtěl bych to vědět."

Věřím, že jej Pán Bůh nezklamal. A že – jestli je v nebi příležitost zajít za Ním k jesličkám – bude u nich děkovat nejen za Vás, paní Petruchová, ale i za vaše děti, za vašich 24 vnoučat a 8 pravnoučat.
Paní Petruchová, přejeme vám hojnost Božího požehnání do dalších dnů a děkujeme za váš životní příběh. -hc-

Stařeček, ministranti a jiné příhody
vzpomínkový cyklus nejen o strážnickém kostelníku Vaštíkovi

Část 34. **Na Štědrý den**

Byl Štědrý den. Už brzo ráno nás došel stařeček vzbudit: „Půjdeme do kostela nachystat stromky. Čím spíš to uděláme, tým lepší. Děvčata to potom nazdobí." Tenkrát s nama chodil aj můj taťka. Dělali jsme to každý rok, a tak už jsme velice dobře věděli, jak na to. Proto to bylo všecko aj brzo hotové. Potom byl doma oběd. Mívali jsme vždycky enom krupicovů kašu. To proto, jak říkávala mamka, abysme měli večér větší hlad a chuť na večeřu.
Po obědě sme šli s bráchů nachystat stromeček. Byl malý a skromný. Ozdoby byly nekolik roků staré. To nám ale vůbec nevadilo. Mamka uvařila kmínovů polévku a usmažila řízky z filé. Taťka udělal salát, protože chtěl mamce pomoct. Měl ho vždycky velice dobrý. Když bylo všecko hotové, tak jsme s bráchů nachystali stůl doprostřed kuchyně a kolem něho šest židlí. Na štědrý večer jsme pokaždé večeřali aj ze stařků a stařečkem. To sa mě velice líbilo, že jsme tam byli všecí. Zasedli sme potom ke stolu. První jsme sa ale postavili a pomodlili sa. Potom stařeček rozdal oplatky, bez kterých to byt nemohlo. Namazali jsme si jich medem. Po večeři jsme ještě chvílu seděli a vykládali si. Potom stařeček zaspíval koledu. Byl dobrý zpěvák a my špatní, tak jsme sa k němu rači nepřidali, abysme mu to nekazili.
Když stařeček dozpíval, taťka odešel ke stromečku, kde už byly předem nachytané dárky. Zazvonil zvonečkem. To bylo znamení, že už možeme jít. Stařka a stařeček tam měli jako

každý rok papuče. Stařeček si jich hned obul, aby věděl, esli mu budů dobré, a ty staré šel zrovna hodit do popelnice. My s bráchů jsme dostávali pokaždé neco na oblečení, co by nám stejně mamka musela kůpit. Potom sme sa včecí šli připravit, že půjdeme do kostela. Stařeček chodil spíš, protože sa chtěl pomodlit. My s bráchů sme chodili ministrovat. Kostel byl vždycky tak plný, že by tam už nikdo nevešel a tak nekteří, co došli později, stávali před kostelem. Po mši svaté jsme spěchali dom. Museli jsme sa vyspat, protože jsme chtěli jít ráno zas ministrovat.
A toš tak pro nás skončily vánoce a my jsme sa těšili, jak budeme hned po vánocách slavit na Jana stařečkův svátek. Vždycky jsme od stařečka dostali stovku. Tu nám sice mamka skovala, abysme ju neztratili. Skovala ju tak dobře, že už jsme ju nikdy neviděli. Potom jsme sa těšili aj na svátek Tří králů. Vždycky jsme sa najedli a dostali aj nějaké drobné, které jsme utratili v cukrárně. Kdo si tu dobu pamatuje, tak ví velice dobře, že to tak bylo a že si nic nevymýšlím. A šak taky proč? L. Král

Okénko do strážnické charity

Charita Strážnice

Poděkování

Naše velké poděkování patří všem sponzorům a dárcům, kteří i v této těžké a ekonomicky nestabilní době byli ochotni nám pomoci a podpořili naši činnost. Za všechny dary, projekty a dotace pro naše služby jsme velmi vděční. Vážíme si toho, že se i v této době najdou lidé, kteří mají zájem podpořit naše služby a spolupracovat tak společně s námi na rozvoji charitního díla, jehož výsledkem je celkový prospěch pro naši společnost. Seznam dárců je zveřejněn na webových stránkách Charity Strážnice v sekci Naši sponzoři a podporovatelé. Všem tímto moc DĚKUJEME!!!
Dále bych ráda poděkovala za výbornou spolupráci kněžím a pracovníkům Farnosti Strážnice i pracovníkům města Strážnice a okolních obcí, kteří nám byli po celý rok 2022 významnou oporou.
Mé velké poděkování míří také ke všem pracovníkům Charity Strážnice, kteří ani v nejtěžších chvílích neztrácejí optimismus a chuť pomáhat tam, kde je to nejvíce potřeba. Slouží s láskou druhým a dávají tak najevo, že práce na Charitě je pro ně velkým posláním a smyslem života.

Přání do nového roku 2023

Chtěla bych jménem Charity Strážnice popřát nejen našim uživatelům a pracovníkům, ale také všem obyvatelům města Strážnice a okolních obcí krásné a radostné prožití adventního období, klidné a požehnané vánoční svátky, víru, naději, lásku, pevné zdraví, sílu žít v pravdě a vůli stále konat dobro i v roce příštím. Neztrácejme naději a radostnou důvěru v Boží lásku, věřím, že nám rok 2023 přinese jistě spoustu dobrých věcí a nových příležitostí ke zlepšení našich životů.
Děkujeme Vám za Vaši dosavadní přízeň a podporu.

Za Charitu Strážnice Marie Štípská, ředitelka

Poděkování z STD Kotva a Sociální rehabilitace TERES

Dovolte mi, abych i já poděkovala za uplynulý rok. Díky našim sociálním službám pro osoby duševně nemocné, což představuje Sociálně terapeutická dílna STD Kotva a také terénní sociální služba sv. Terezy-Sociální rehabilitace TERES, vidíme při každodenní práci společně s pracovníky, že zázraky se dějí, v každé chvíli, s konkrétními lidmi. Záleží na tom, jak si zázraky vlastně představujeme. Charitní dílo také chápeme jako zázrak, kde na počátku musel někdo věřit, slyšet Boží volání a překonat mnoho překážek. Takto probíhal i vánoční zázrak, narození našeho Spasitele, který si připomínáme v tuto dobu, cítíme z něho Vděčnost a Lásku, která přišla skrze Něj… Je potřeba mít proto oči a uši otevřené a pak můžeme rozzářenýma očima vydávat o tom svědectví. Jsme vděčni za naše předchůdce, jsme vděčni za to, že můžeme pomoci tam, kde je to potřeba.

Bůh nás miluje bez podmínek všechny stejně a je nám v tom příkladem. Mezi pracovníky i klienty Charity jsou lidé různého přesvědčení a vyznání. Práce v sociálních službách je doprovázení a pomoc krůček po krůčku potřebným, ale mnohdy je velice náročná a vyčerpávající. Není možné stále jen dávat, je třeba také nějakým způsobem doplňovat síly. Rozzářené oči klientů nebo jejich rodinných příslušníků jsou zrovna takové situace, které nám přináší energii a chuť pokračovat v naší službě. Nezapomeňme všichni v tu chvíli děkovat, vždyť Ježíš je nám příkladem v projevu vděčnosti ke svému otci. Vděčnost je projevem pokory a jen pokorní jsou otevřeni darům od Ježíše a jeho otce.

Děkuji všem, kteří nám pomáhají a podporují charitní dílo, pracovníkům, dobrovolníkům i pečujícím rodinám, ať díky prožitkům z láskyplných Vánočních svátků, dokážeme společně žasnout a těšit se na dny příští, na každý nový den roku 2023 a být vděčni za vše, co nás potká.

Za STD Kotva a SR TERES Ing. Marie Jurasová

Knihovna křesťanské literatury

Spolkový dům, Masarykova 370, Strážnice, vám nabízí z nových knih:

Nebojme se snít – Papež František

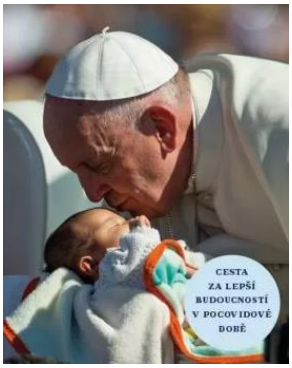

Podtitul: Cesta za lepší budoucností v pocovidové době.

Papež František v rozhovoru s britským spisovatelem a novinářem Austenem Ivereighem odpovídá na otázky: Co je krize a jak ji zvládat? Jaké je podle papeže Františka poslání křesťanů na tomto světě? Kniha je bratrským povzbuzením k převzetí odpovědnosti za naše sousedy, společnost i život na naší planetě.

Evangelium podle Jaroslava Foglara – Pavel Hošek

Pavel Hošek , profesor religionistiky na Evangelické teologické fakultě Univerzity Karlovy se dlouhodobě zabývá literární tvorbou spisovatelů , jejichž dílo se dotýká duchovního rozměru skutečnosti, Foglara, Setona, Tolkiena, Lewise. Originální a čtivě napsaná kniha představuje „fenomén Foglar“ z náboženského hlediska.

Těšíme se na vaši návštěvu a přejeme požehnané Vánoce a Nový rok 2023.

Provozní doba: pondělí a středa 9,30 - 11,00 a úterý 16,00 - 17,00

UPOZORNĚNI´: knihovna bude do 8. ledna 2023 UZAVŘENA

Nejen pro děti

Milé děti,

6. ledna si připomínáme příchod Tří králů do Betléma. Odpovězte správně na tyto tři otázky, napište odpovědi na podepsaný papír a přineste do sakristie. Na první lednové dětské mši svaté vylosujeme tři výherce.

1) Jak se podle legendy tři králové jmenovali?
2) Komu se přišli poklonit?
3) Jaké dary mu přinesli?

Všem přejeme krásné Vánoce a Boží pokoj v duši po celý rok 2023!

Vydává ŘKF Strážnice, Radějov, Sudoměřice pouze pro vnitřní potřebu farností. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky zkrátit. Děkujeme všem přispěvatelům.
Vychází 24.12.2022, náklad 630 kusů, příští číslo vyjde 29.1., uzávěrka příspěvků je 20.1. Tisk: Tiskárna Sukupovi. Své náměty a připomínky můžete odevzdat v sakristii či zaslat na: nase.studanka@seznam.cz . Webové stránky: www.piaristestraznice.cz
Farnost Strážnice - číslo účtu 1443772389/0800, VS 1819
Farnost Radějov - číslo účtu 1443763319/0800
Farnost Sudoměřice - číslo účtu 6132491339/0800.